

Malikova záhuba (#23)

Príspevok pridal elwe
Streda, 10 október 2007

„Uááá! Zhyòte mojím meòm vy stvorenia temnoty!“ krièal Baron a mával obrovským obojruèným meòm okolo seba. Vampíry mrštne odskakovali a znova útoèili naspä•. Proti zohranej partii však nemali šance. Boj trval krátko a boj krvavý. Dve hlavy vampírov, oddelené od tiel ležali pri rozpadnutých rakvách. Zjaec sa pustil do preh¾adávania a v dvoch zachovalých rakvách našiel nejaký otvárač mechanizmus.

V prvej z nich našiel skrýš a v nej nemalý poklad. Ten si rýchlo rozdelili a Zjaec, ktorému akoby zázrakom zostal o sto zlatých väčší podiel si ho pomaly spojne ukladal do mešca. Aké však boli ich prekvapenie, keď v druhej rakve našli spa• mladé pekné dievèa. „Dýcha?“ pýta sa Krakonoš stojaci kus stranou. „Nadvihuje sa jej hrudník, asi áno“ pozeral na jemnú ple• a poprsie dievèa•a bez ostychu Baron. „Nevyzerá ako vampír“ dodal Kriss a skupina sa rozhodla, že odnesie dievèa naspä• do dediny ešte predtým, ako sa vydajú podzemím ěalej. Baron s òou mal síce oplzlejšie úmysly, avšak rázne nie od Krissa a Krakonoša ho presvedèilo aby nechal dievèa na pokoji. Prehodil si ju teda posmutnelo cez rameno a vydali sa k východu naspä•. Hneï ako sa vyšplhali nahor na nich dopadol mohutný tieò. Zostali stá• s otvorenými ústami, neschopný pohybu. Pred nimi stál živý strom.

„Wuuuaah!“ preniesol hromovým hlasom prastarý. „Èo ste spravili s mojím pánom!?“ zahuèal nahnevane a oèi mu zažiarili ohnivo èerveným svetlom. „My sme niè nespravili tvojmu pánovi, my sme len....“ „Klamete!!!“ skoèil im strom do reèi. „Ublížili ste mu a za to zomriete!“ a pomaly sa vrhol na druhov. Krakonoš zamumlal zaklínadlo a z jeho ruky vyletela ohnivá gu¾a ktorá dopadla na telo starej vaby. Mohutná ohnivá explózia ho zapálila a pár konárov padlo spálených k zemi. Ostatní sa s vreskom vrhli na ozrutu. Tento krát to nebol ¾ahký boj. Mohutné hrubé vetvy okolo seba mávali a rozdávali rany. Prvý na to doplatil malý zlodej. Zjaec po silnej rane padol k zemi, avšak ostal pri vedomí. Bojovníci sa rozpáchli všade navôkol a Krakonoš v rýchlosti preèítal zvitok. Následne nato vzlietol ako vták do vzduchu a zaèal bombardova• monštrum bleskami, ktoré sršali z jeho magickej palièky. Napokon sa znavenej a zranenej družine podarilo prastarú vabu skoli• a strom ako pod•atý dopadol k zemi. „Tak toto bolo o fúz“ utieral si pot z èela Baron.

Skupina sa vrátila do dediny a prerozprávali Lane svoj príbeh. Tá si ho vypoèula a objasnila im, že strom, ktorý stretli bola pravdepodobne prastará vaba, nevedela si však vysvetli•, preò na skupinu zaútoèila a koho myslel tým pánom. „Toto dievèa“ dodala „je miestna obyvate¾ka, Irénka“ spoznala ju na prvý poh¾ad. „Stratila sa ani nie pred týždňom. Je skvelé vedie• žije a že ste ju zachránili, avšak momentálne jej neviem pomôc•. Je oèarovaná nejakým silným kúzlom ktorý ju drží na hranici medzi živými a mätvymi. Pravdepodobne budete musie• nájs• dôvod jej prekliatia ak jej chcete naozaj pomôc•.“ „Vrátíme sa na cintorín a dokonèíme svoju prácu“ dodal Kriss odvážne a dodal, „neboj sa, všetko bude v poriadku“. Lana pozrela do oèí elfovi a hanblivo zamrkala. Skupina si chví¾ku oddýchl a pobrali sa naspä• napriek tomu, že padla noc. Kriss ešte stihol zapožiea• od dedinèanov rebrík, ktorý naložili na voz a vydali sa na cestu.

Na cintorín prišli po zotmení a miesto nevyzeralo nijak povzbudivo. Napriek tomu však pozbierali odvahu a za pomoci rebríka vstúpili opä• do jamy. Opatrne prešli k poslednej križovatke a pokračovali ěalej. Na konci chodby prišli do malej okrúhlej miestnosti. Podzemné jazierko ktoré tu pretekalo sa strácalo kdesi popod mohutnú skalu. V prostred jazierka stála postava, celá odetá v èiernom a do jazera liala posledné dve f¾aštièky. Poved¾a jazierka boli porozhadzované prázdne f¾ašky a povalený stolík. „Idete neskoro“ riekol nezaujato, „dielo je dokonané“. Obrátil sa na prekvapenú skupinu. „Teraz mi každý v dedine bude slúži• až do smrti a vy tomu nezabránite!“ Zaklonil hlavu dozadu a hurónsky sa zasmial ako šialenec. Následne stíchol, pozrel sa na druhov a zaútoèil. Jeho reakcie boli rýchle a šab¾ou zasahoval všade navôkol seba. Bol to dobrý boj, napriek tomu, že znavená skupina bola na pokraji síl. Malik sa v jednej chvíli zmenil na hmlu a premiestnil sa na iné miesto. Inokedy zase vyvolal popod nohami druhov kade¾a krýs. Krakonoš kontroval a prehradil svojím kúzlom „Ohnivá stena“ miestnos•. Isa strie¾al svoje strieborné šípy a jeho útokom sekundovali zásahy Barónovho ozrutného meèa a malej magickej dýky Zlodeja. Ne¾ahký boj sa skonèil ví•azstvom dobrodruhov.

Po tom, ako dopadlo telo mätveho vampíra k zemi sa jeho kalné be¾mo oèi rozjasnilo. Tento muž, ktorý kedysi dávno býval

druidom a chránil dedinčanov pred zlom a pohromami sa za posledné obdobie hodne zmenil. Akoby aj nie, boli to dedinčania ktorí ho odvrhli, jeho, Malika, a on nechápal prečo. Pri pohľade naň mali rozšírené oči a strach ktorý im naháňal bol evidentný. Báli sa ho. Stránili sa ho a on ich za to neznášal. Za jeho dobrotu sa mu odvíjali takto? Za jeho starostlivosť? Zaslúžia si smrť. Zabije ich všetkých! Svoje dielo dokonal, nič viac nestihol. Teraz cíti ako mu chladne krv v jeho tele a život ho opúšťa. To tá banda prekliatych nájomných vrahov. Určite si ich najali obyvatelia dediny ktorí ho zradili. Mal ich zabíjať už dávno. Teraz už však nestihne vykonať nič. Preklínam ich, všetkých!

Unavení dobrodruhovia sa posadili na zem a hlasite oddychovali, zatiaľ čo matvemu vampírovi Baron odhalil hlavu. Vraj pre istotu. Miestnosť vyzerala pochmúrne a voda, do ktorej Malik predtým vylial záhadné fľaštičky bola zakalená. "Jed" pomyslel si Krakonoš a smutne hľadel ako posledné jeho zostatky opúšťajú jazierko spodným prúdom popod skalný previs. Zjaec prehľadal miestnosť avšak okrem prázdnych fľaštičiek, nejakej knihy s náčrtkami a schémami ktorej nerozumel a zopár alchymistického nálepu nenašiel nič. Pobrali sa preto von z podzemia.

Na povrchu ich už našťastie nečakalo žiadne nemilé prekvapenie. Družina sa zašpinená od vlhkej pôdy vysúkala spod zeme nahor. "Asi sa mi to zdá" riekol Kriss, ale akoby všetko navôkol bolo krajšie a zelenšie. Krakonoš musel súhlasiť. Nasadli na voz a pobrali sa do Dračieho zubu. Po pol hodine ich už vítala Lana spolu s mladou dievčinou ktorú našli v podzemí. Irénka sa na skupinu milo usmievala. Keď podošli bližšie Lana im vysvetlila: "Práve som sa skládala nad Irénkou a modlila sa k Tyrovi, keď zrazu otvorila oči a posadila sa. Skoro ma prekotilo, tak som sa prešakla. Ale zároveň som vedela, že ste uspeli. Zabili ste Malika, však? Zdolali ste nebohého druida, ktorí tu kedysi býval. Stal sa z neho vampír. Nebola som si ale istá. To Tyr mi ukázal v mojich snoch." Družina Lane porozprávala čo sa na cintoríne stalo a Lana so zatajeným dychom načúvala. Keď Zjaec dorozprával, ešte hodnú chvíľu sedela ticho. Zjaecovi sa zdalo, že si pre seba ticho mumle akési rozhrášenie pre Malikovu dušu.

Potom ako si oddýchli sa rozlúčili s miestnymi obyvateľmi. Čakala ich cesta do Arabelu. Lane nechali všetku vodu ktorú mali so sebou. "Nákaza snáí nebude trvať večne, nejako to snáí prežijeme" smutne sa pousmiala na skupinu. Každopádne ďakujeme za záchranu. O vašom hrdinstve sa zaiste zmienim u Veliteľa stráží, ktorí nás od neasu prechádzajú s ozbrojeným doprovodom usadlosti. Viaka vám za všetko. Rozlúčili sa a popohnali kone. Ceste do Arabelu trvá dva dni.